

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 161/07
12.09.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Обрада Андрића и Томислава Медведа, чланова већа, са саветником Врховног суда Биљаном Шундерић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиље АА, изјављеној против решења Војне поште 1099 Београд број 149-2 од 01.12.2006. године, у предмету престанка службе цивилног лица, у нејавној седници већа одржаној дана 12.09.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем, коначним у управном поступку, одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Војне поште 2130 Београд, број 2833-1 од 09.11.2006. године, којим решењем је тужиљи, као цивилном лицу у Војној пошти 2130 Београд, престала служба у Војсци на дан 15.12.2006. године, а по основу одредбе члана 143. став 1. тачка 9. Закона о Војсци Југославије.

Тужбом којом је покренула овај управни спор тужиља оспорава законитост решења туженог органа због учињених повреда правила поступка, нетачно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, те погрешне примене материјалног права. Наводима тужбе указује да је било слободних радних места на које је могла да буде распоређена, тако да нису испуњени услови да јој по наведеном правном основу престане служба. Сматра да у конкретном случају није могла да добије отказ од туженог органа ни због материјалног положаја у коме се налази, с обзиром на то да поред себе издржава супруга и сина који не раде о чему прилаже и адекватне доказе. Како са наведених и њима у вези других разлога изнетих у тужби налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиље предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу Генералштаб Војске Србије, Управа за ____, као правни следбеник Војне поште 1099 Београд, овде туженог, остаје у свему код разлога изнетих у образложењу оспореног решења и предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Одредбом члана 66. Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора („Службени лист СЦГ“, бр. 1/03), прописано је да се надлежност војних судова преноси на органе држава чланица, у складу са законом.

Поступајући по предметној тужби, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управно-правне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба није основана.

Наиме, из списка предмета и образложења ожалбеног решења произлази да је у поступку који је претходио доношењу тог решења несумњиво утврђено: да је на основу организацијско-формацијских измена извршених у ВП 2130 Београд радно место на којем је именована била распоређена укинута, а јединица расформирана; да није пронађена могућност њеног распореда на друго радно место у оквиру ове војне поште, као ни заснивање радног односа у другом предузећу, установи или државном органу на радном месту одговарајућем стручној спреми коју именована поседује; као и то да именована није упућена на преквалификацију јер се нису стекли услови из одредбе члана 34. Уредбе о служби цивилних лица у Војсци Југославије, након чега је, сагласно одредби члана 143. став 1. тачка 9. Закона о Војсци Југославије, донета одлука као у диспозитиву тог ожалбеног решења.

Код оваквог, у управном поступку утврђеног чињеничног стања, правилно је, и по оцени Врховног суда Србија, одлучио тужени орган када је у поступку у коме није било повреде правила поступка, а на основу потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања и правилном применом материјалног права донео одлуку као у диспозитиву тог оспореног решења. Ово са разлога што је одредбом члана 143. став 1. тачка 9. Закона о Војсци Југославије („Службени лист СРЈ“, бр. 43/94... и „Службени лист СЦГ“, бр. 7/05), прописано да цивилном лицу у Војсци престаје служба без његове сагласности ако се укида радно место на којем је распоређено или се смањује број извршилаца на једном радном месту.

Како је у проведеном поступку тужени орган несумњиво утврдио да је укинута радно место на којем је тужиља била распоређена, а што тужиља тужбом и не оспорава, те да се тужиљи претходно није могло

обезбедити право на заснивање радног односа у другом предузећу, установи или државном органу на радном месту које одговара њеној стручној спреми, стицање стручне оспособљености, доквалификација или преквалификација за рад у Војсци или заснивање радног односа у предузећу, установи, односно државном органу, као ни једно од права из члана 146. Закона о Војсци Југославије, то је и по оцени овог суда, правилно поступио тужени орган када је оспореним решењем одбио, као неосновану жалбу тужиље изјављену против решења првостепеног органа од 09.11.2006. године којим решењем је утврђено да тужиљи престаје служба у Војсци на дан 15.12.2006. године. За своју оцену и одлуку као у диспозитиву оспореног решења тужени орган је дао довољно разлога које као правилне и на закону засноване у свему прихвата и овај суд.

Суд је ценио и остале наводе изнете у тужби, али налази да исти нису од утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења јер се њима не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку, нити се прилажу докази који би, да су били цењени довели до другачије одлуке у овој управно-правној ствари.

Са напред наведеног, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиље Врховни суд Србије је, применом одредбе члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ,

дана 12.09.2007. године, У. 161/07

Записничар, Председник већа - судија,

Биљана Шундерић, с.р. Олга Ђуричић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

ИЈ